

Боби наваду ҳафтум — Тасаввуроти нодуруст дар бораи эҳё

Бо файзи Худо ман ва хоҳар Йодер имконият доштем, ки ба кишварҳои гуногун сафар кунем. Мо аз осорхонаҳои баъзе аз ин кишварҳо дидан кардем ва дидем, ки мардум чӣ гуна мурдагонӣ худро ба хок месупориданд.

Равшан аст, ки одамон ба ҳаёт пас аз марг бовар мекарданд. Шояд ин бовар ба қадри таълимоти Китоби Муқаддас дақиқ ва дуруст набуд, аммо ҳуди тарзи ба хок супоридани мурдагонашон нишон медиҳад, ки онҳо ба ҳаёт пас аз марг бовар доштанд. Мувофиқи одат, ҳамроҳи ҷасади шахси ғавтида ашӯҳои гуногунро низ дафн мекарданд, то эҳтиёҷоти инсонро дар ҳаёти баъди марг таъмин намоянд, зеро ба ақидаи онҳо, он ҳаёт ба ҳаёти заминӣ хеле монанд буд. Масалан, агар подшоҳ мемурд, ҳамроҳи ӯ ароба, аспҳо, хизматгорон ва ғайраро низ дафн мекарданд.

Дигарон бовар доштанд, ки рӯҳ ҳамеша аз ҷисм озод хоҳад буд ва ҷисм дигар ҳеҷ гоҳ барқарор нахоҳад шуд. Дафнкунӣ онҳо оддӣ буд ва барои ҳаёти минбаъда ягон омодагӣ намедиданд.

Китоби Муқаддас дар бораи эҳёи ҷисм таълим медиҳад, яъне ба маънои асли, эҳёи ҷисми ҷисмонӣ. Дар Инҷилҳо гуфта мешавад, ки Исо бо ҷисми Худ аз мурдагон эҳё шуд. Исо дар Инҷили Матто 22:23–33 ба мо дар бораи эҳё таълим додааст.

Матт 22:23-33: "23 Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада, пурсиданд: 24 «Эй Устод! Мусо гуфтааст: „Агар касе бимирад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насл ба вуҷуд оварад“. 25 Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузошт; 26 Ҳамчунин дуум ва сеум, то ҳафтум; 27 Баъд аз ҳама зан низ мурд. 28 Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд». 29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро; 30 Зеро ки дар эҳёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд. 31 Аммо дар бораи эҳёи мурдагон оё каломро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед: 32 „Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб“? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон». 33 Ва мардум шунида, аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд."

Пас аз омӯхтани ТАФСИЛОТИ ин воқеа, мо метавонем бубинем, ки хатои онҳо дар бораи эҳё аз чӣ иборат буд.

ИН ШАРТ барои ба миён гузоштани савол оварда шуда буд. Саддуқиён гурӯҳи яҳудиён дар замони Исо буданд, ки ба эҳё бовар надоштанд. Ин боб бо чунин суханон оғоз мешавад: «Саддуқиён, ки мегӯянд эҳё вуҷуд надорад». Онҳо инчунин ба мавҷудияти рӯҳҳо бовар намекарданд. Онҳо чунин мешумориданд, ки вақте инсон мемирад, ҳама чиз бо ҳамин ба охир мерасад.

Аммо онҳо дар бораи Қонуни Мусо баъзе чизҳоро медонистанд. Онҳо қонуни меросро медонистанд, ки мувофиқи он, агар марде бе фарзанд вафот кунад, бародари ӯ, ки

наздики ӯ буд, бояд беваи ӯро ба занӣ гирад ва барои бародари фавтида фарзанд ба дунё оварад, то мероси бародар ба фарзандони ӯ гузарад.

Онҳо ин қонуни меросро дар хотир дошта, бо як масъалаи ҷолиб ба назди Исо омаданд. Онҳо нақл карданд, ки марде зан гирифт, вале бе фарзанд вафот кард. Ӯ шаш бародар дошт. Ҳар яке аз онҳо он занро ба занӣ гирифт, аммо фарзанддор нашуд. Дар ниҳоят, ҳамаи онҳо бо он зан издивоҷ карданд, вале фарзанд надоштанд. Сипас он зан низ вафот кард.

Онҳо вазъиятро хеле ҳуб баён карда, саволи асосиро пешниҳод карданд: «Пас, дар вақти эҳё вай зани кадоми он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ҳамаи онҳо ӯро ба занӣ гирифта буданд».

Онҳо кӯшиш мекарданд, ки бо истифода аз шарте, ки нақл карданд, эҳёро рад кунанд. Онҳо гумон мекарданд, ки чунин вазъият нишон медиҳад, ки ба эҳё бовар кардан мумкин нест.

ИСЛОҲ КАРДАНИ ХАТО бар асоси Навиштаҳо сурат гирифт. Исо дарҳол ба онҳо гуфт: «Шумо дар иштибоҳ ҳастед, чунки Навиштаҳоро ва қудрати Худоро намедонед; зеро дар эҳё на зан мегиранд ва на ба шавҳар дода мешаванд, балки мисли фариштагони Худо дар осмон хоҳанд буд».

Онҳо кӯшиш мекарданд, ки Китоби Муқаддасро иқтибос оварда, бигӯянд, ки Мусо фалон чизро гуфтааст. Аммо онҳо Китоби Муқаддасро намедонистанд. Онҳо Навиштаҳоро ба қадри кофӣ бодикҷат наомӯхта буданд. Онҳо зеҳни худро барои қабули ҳақиқати Китоби Муқаддас боз накарда буданд.

Исо бо он рӯ ба рӯ шуд, ки саттуқияи аз ду ҷиҳат хато мекарданд: онҳо Китоби Муқаддасро намедонистанд ва қудрати Худоро намедонистанд. Шахсе, ки Китоби Муқаддасро намедонад ва барои омӯختани он кӯшиш намекунад, эҳтимол қудрати Худоро низ зиёд намедонад. Не, чунин шахс дар бораи қудрати Худо тасаввуроте нахоҳад дошт.

Азбаски онҳо Навиштаҳоро намедонистанд ва қудрати Худоро низ намедонистанд, онҳо дар бораи он ки эҳё чист, фаҳмиши ҳақиқӣ надоштанд. Аз ин рӯ, Ӯ ба онҳо инро шарҳ дод.

Исо гуфт: «Зеро дар эҳё на зан мегиранд ва на ба шавҳар дода мешаванд, балки мисли фариштагони Худо дар осмон хоҳанд буд».

Дар эҳё ҷисм дигар марговар нахоҳад буд. Ҷисмҳои марговар танҳо барои ҳамин ҳаёти заминӣ дода шудаанд. Фариштагон фарзанддор намешаванд. Аз ин рӯ, мо ба фариштагон монанд хоҳем буд, аммо фаришта намешавем.

Исо гуфт, ки дар эҳё байни одамон муносибатҳои зановуҷуд нахоҳанд дошт. Аз ин рӯ, Исо бояд тасаввуроти онҳоро ислоҳ мекард ва нишон медод, ки онҳо дар қучо хато мекунанд. Онҳо хато мекарданд, зеро Китоби Муқаддасро намедонистанд, қудрати Худоро намедонистанд ва аз ин рӯ намедонистанд, ки эҳё чӣ гуна хоҳад буд.

ХУЛОСА ба мо ҳақиқати эҳё ва ҳақиқати Худоро меомӯзонад. Исо гуфт, ки дар Китоби Муқаддас дар бораи эҳё суҳан гуфта шудааст. Агар онҳо Китоби Муқаддасро дуруст меҳонданд, мефаҳмиданд, ки эҳё чист.

Исо аз китоби Ҳастӣ иқтибос овард, вақте ки Худо бо патриархҳо суҳан мегуфт: «Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам». Ў нагуфт: «Ман Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб будам», балки гуфт: «Ман ҳастам».

Аз ин суҳанон Исо хулосаи хеле муҳим баровард: «Худо Худои мурдагон нест, балки Худои зиндагон аст».

Агар ин одамоне, ки дар бораи эҳё ба иштибоҳ афтода буданд, Китоби Муқаддаси худро бодикқат меҳонданд, мефаҳмиданд, ки Исо ба онҳо чиро шарҳ додан меҳост ва аз суҳбат бо онҳо чӣ хулоса баровард.

Мушкили онҳо дар издивоҷ набуд; мушкили онҳо дар бораи эҳё ва маънои он буд. Онҳо фикр мекарданд, ки далели хеле хуб омода кардаанд, ки исбот мекунад эҳё ғайриимкон аст ва наметавонад вучуд дошта бошад. Аммо онҳо намефаҳмиданд.

Исо хулосаи хеле равшан баровард ва гуфт, ки Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб зиндаанд ва Худо Худои зиндагон аст.

Аз ин рӯ, издивоҷ барои ҳамин ҳаёти заминӣ пешбинӣ шудааст. Дар эҳё муносибатҳои олитаре хоҳанд буд. Биёед суҳанони Исоро ба ёд орем: «Худо Худои мурдагон нест, балки Худои зиндагон аст».

Ояндаи бузурге бо Худо моро интизор аст.